

[Erhard Jakobsen.]

blodbad, et ikke usandsynligt resultat af den virksomhed, som terroristerne nu lægger op til.

Dette spørgsmål er for mig af betydning, fordi det har berørt mange danske borgere. Det har betydning for mig som europæer, fordi det betyder uhyre meget ikke bare for Spanien, men for Europas fremtid, at man kan bringe Spanien roligt og sikkert ind i det europæiske samarbejde. Francos styre behøver ingen at bekymre sig om, det ordnes ganske simpelt ad helt naturlig vej, men det, der betyder noget, er, om det spanske folk skal have en start på rette måde, eller om man skal gennem hele den ulykkelige udvikling, som udviklingen i Portugal har givet et godt eksempel på, og det er derfor det er så forfærdelig vigtigt, at ikke nogen klumpedumpestrategier fra Danmark skal ordne det spanske folks videre udvikling, men at de kan få lov at gøre det selv.

Wilhelm (VS):

I en sammenfattende vurdering af den ekstræordinære samling for kun 4 uger siden påpegede jeg på VS' vegne det latterlige i, at 5 partier med socialdemokratiet i spidsen kunne foregive med en såkaldt hensigts-erklæring i 5 punkter at have sat klassekampen ud af kraft for en 3 års periode.

Siden er der ikke gået én dag uden arbejdskampe: DVI, Storno, Bækkelund, Info for blot at nævne nogle. Så hårdt holder det at få godtaget kapitulationen, at metalformanden måtte true sine egne medlemmer med eksklusion, samtidig med at han efter eget udsagn lå på knæ hos finanskapitalen. Den stærke smed er der nogle der kalder ham.

LO-formanden, som ikke just er kendt for at kæmpe for sine medlemmer, har endelig meldt sig til kamp. Men for hvad? For det arbejdsretlige system og imod „venstreaktivisternes gammeldags og forstenede oprørsteorier“, hvor disse gammeldags og forstenede oprørsteorier jo ulykkeligvis åbenbart virker mere inspirerende på medlemmerne end hans egne teorier, hvad de så end måtte være.

Metalformanden ræsonnerer fornuftigt, at det er bedre at tale om noget andet. Overenskomstindgrebet skal man ikke diskutere. Økonomiministerens klare angreb på løfte-

paragraffen, som jeg skal vende tilbage til, ønsker man ikke at tale om. Arbejdskampenes virkelige økonomiske og sociale baggrund skulle nødvendigvis komme frem. Krisen kan man alligevel ikke stille noget op imod. Og titusinder af arbejdsløse medlemmer har man intet at stille i udsigt. Hvad er så bedre end at aflede interessen ved at tale om noget andet, hvorpå man sætter forbundets økonomi til at undersøge, hvordan venstreaktivisternes støtte til arbejdskampene finansieres. Kan man ikke gøre noget selv for medlemmernes løn- og arbejdsvilkår, så kan man da i det mindste mistænkeliggøre de aktive medlemmer.

Det, der foregår rundt omkring, er nu ellers ikke så ubegribeligt, at man behøver at opfinde fordækte økonomiske kilder for at forstå det. Næppe nogen sinde tidligere har det været så indlysende, at man ikke skal nære nogen forventninger til regeringen eller til folketinget, ikke bare fordi der er gennemført tvangslovgivning på lønområdet, asociale besparelser, huslejestigninger osv., men fordi der gennem forlig til højre fra socialdemokratiets og regeringens side så at sige på alle væsentlige områder er skabt en situation, hvor de såkaldte forhandlinger i folketinget er gjort til et meningsløst skuespil.

Sagen er jo, at hvad angår boligbyggeri, hvad angår husleje, boligsikring, lønudvikling, dyrtidsregulering, taktregulering, sociale ydelser, ejendomsskatter, budgetrammer, besparelser m.v., har socialdemokratiet givet en række borgerlige partier vetoet. På en række centrale områder rækker denne vetoet endda forbi næste valg, uanset hvad udfaldet af dette valg måtte blive. Derfor fremgår det klarere end normalt, at vælgerne er totalt afskåret fra at øve indflydelse ad parlamentarisk vej. Her er der kun mulighed for protestafstemning tilbage. Og de mennesker i vores samfund, der rammes af tvangsindgreb, af arbejdsløshed, af adgangs begrænsning til uddannelserne, af standardforringelser på børneinstitutionerne, af 26 ugers reglen, af omkostningerne ved kapitalismens krise i det hele taget, de venter forståeligt nok ikke i årevis på at komme til at afgive en proteststemme. De reagerer nu, og de reagerer udenomsparlamentarisk.

Krisen har på én og samme tid for så vidt skabt klarhed og forvirring. Der er mange